

opusdei.org

V Čadu “vsi, muslimani in kristjani, veliko molijo”

Msgr. Rubén Darío Ruiz je Argentinec, škofijski duhovnik in član vatikanske diplomacije. Trenutno živi v Republiki Čad, v centralnem delu afriške celine, kamor ga je poslal Sveti sedež. V prvi osebi pripoveduje o svojih izkušnjah.

25. Jul. 2011

Nekaj mesecev že mineva, odkar se nahajam v Republiki Čad. To je prvič, da kakšen vatikanski diplomat živi v tej deželi, zato trenutno poteka dolgo obdobje priprave in nastanitve.

Stanovanje je trenutno v nezavidljivem stanju. Osebe in sredstva, ki so na razpolago, so skopa. Toda, kot že dobro vemo, naša moč ni v sredstvih, ampak v Bogu. Vemo, da je potrebna potrpežljivost, predvsem dokler ne bo na voljo potrebnih sredstev, toda zato so me poslali sem: da začnem.

Živim v mestu N'Djaména, ki v čadski arabščini pomeni "kraj počitka". To je glavno mesto Čada in se nahaja v Sahelu, območju na prehodu med saharsko puščavo in afriško savano.

Ta geografski položaj v sušni dobi omogoča opazovanje posebnega dogodka: skozi mesto, pod žgočim soncem in pri temperaturi več kot 40

stopinj, stopajo nomadska plemena na svoji poti od severa proti jugu skupaj tisočglavimi čredami kamel, volov in koz.

Dežela kontrastov

Dežela je nadvse zanimiva in polna kontrastov: imamo peska v izobilju, obenem pa čudovita zelena področja; revščina in nafta; muslimani, kristjani in animisti; tradicionalna sodišča (upravna oblika, ki je obstajala pred kolonizacijo) in sodišča zahodnega tipa; sultani in vodje plemen; dva uradna in več kot 100 krajevnih jezikov; preteklost (tudi zelo bližnja), polna bratomornih vojn, in precej umirjena sedanost; katoliške, muslimanske in državne šole, pa tudi starodavni obredi uvajanja v družbo; folklor, zelo raznolike etnične in kulturne skupine, posejane med prebivalstvom, ki šteje le 11.275.000 ljudi. Pred nekaj tedni sem šel

poslušat predavanje z diskusijo v nekem katoliškem centru za medverski dialog. Presenetljivo je bilo to, da je bilo v resnici 95% udeležencev muslimanov. Vse je tema, o kateri so govorili, zelo zanimala in so sodelovali z vprašanji in komentarji. Na moje presenečenje je bilo ob sončnem zahodu predavanje prekinjeno in vsi so vstali, da bi zmolili molitve, ki jih predpisuje islam. Prekinitev je bila opravljena nadvse spontano in po končanih obveznih obredih se je dejavnost znova začela z isto naravnostjo, kot je bila prekinjena. Ker seveda nisem mogel ostati sam v predavalnici, kot pogan, ki ne zna moliti, sem se umaknil na stran in molil rožni venec ter se vrnil, ko je večina prišla nazaj. Nekoliko presenečen sem si rekel: "Vidi se, da imajo 'življenjski načrt' in ga izpolnjujejo popolnoma naravno," in spomnil sem se na jasne besede svetega Jožefmarija "Otrok, izpolnil

boš ta načrt [notranjega življenja], če za nič na svetu ne opuščaš tvojega časa molitve” (Kovačnica, 737).

Pomoč, odprta vsem ljudem

Jutra so zelo dolga in aktivna.

Dnevno prejemam nepričakovano brezplačno pomoč od muezina bližnje džamije, ki ob 4:45 zjutraj z minareta zapoje prvi adhan (klic k molitvi). Ta “budilka” mi služi tudi zato, da molim za spreobrnjenje zgodnjega muezina. Začela so se moja potovanja v notranjost dežele, po škofijah in župnijah, srečanja s škofi, z misijonarji, duhovniki in laičnimi verniki. Tukajšnja katoliška Cerkev je zelo mlada, šteje nekaj več kot 70 let in neprestano raste, ima nekaj tisoč katehumenov.

Po zadnjih podatkih o razvitosti držav, ki jih objavljajo Združeni narodi, je Čad na 163. mestu izmed 169 držav na seznamu; istočasno pa je — zaradi špekulacij, ki izvirajo iz

nafte — njegova prestolnica po nekaterih študijah eno izmed najdražjih mest na svetu. Zato Cerkev s svojimi skromnimi sredstvi nudi znatno pomoč prebivalstvu s centri za opismenjevanje, šolami, ambulantami in bolnišnicami.

Zame je bila popolnoma nova izkušnja, ko sem obiskal in nagovoril učence nekaterih katoliških šol, v katerih je 90% študentov muslimanov. Ta odprtost socialnih aktivnosti Cerkve predstavlja v državi eno izmed njenih velikih razlik v primerjavi z socialnimi ustanovami, ki jih organizirajo druge veroizpovedi.

Jezikovna različnost v nekaterih območjih zelo zakomplicira delo evangelizacije. Bil sem v župnijah, kjer imajo celo do sedem zelo različnih jezikov. Zaradi tega je pastoralno delo zelo kompleksno, tudi za lokalne duhovnike. Kadar

obiščem kakšno od teh župnij, poskušam biti kratek in jasen, kajti kakor hitro se začne prevajati besedilo v vse jezike, lahko to traja in traja ... poleg tega pa človek nikoli ne ve, ali so vaški "prevajalci" razumeli, kar je bilo povedano.

Lokalne navade Kadar prideš v nek kraj, ponavadi je to po več sto kilometrih vožnje z avtomobilom, je po krajevni navadi predviden preprost obred, ki sestoji v tem, da ostaneš na sedežu (čeprav bi si v resnici želel vsaj malo vstati) in izpiješ vsaj en kozarec vode. Ko so te geste izpolnjene, vključno s posebnim pozdravom najpomembnejših oseb, steče pogovor nadvse spontano.

Hrana pozna spet posebne obrede, ki se razlikujejo od regije do regije. Nekatero navade so bile zame nove, na primer, hišni gospodar ne napravi niti grižljaja, dokler vsi gostje niso

končali z zadnjo jedjo. Na splošno se je z roko, iz enega velikega krožnika, iz katerega jemljejo vsi, ki sedijo pri mizi. Moški jejo v ločenem prostoru od žensk. V družinah, v katerih je samo en moški, ta ne je skupaj s svojo ženo, temveč povabi prijatelja ali soseda, ali pa gre k njim, zato da ne bi jedel sam. Družinsko življenje se odvija na prostem. Predvsem na polju, kjer je zelo malo hiš: na severu imajo šotore, na jugu pa kolibe. V obeh primerih gre za en sam prostor, ki je zelo majhen in brez oken.

Dejansko niti šotori niti kolibe niso predvideni, da bi ljudje živeli v njih, temveč samo za spanje in za hranjenje nekaj skromnega imetja.

Globoka žeja po Bogu Res je, da je zaradi šele nedavne evangelizacije med prebivalstvom še veliko elementov vraževerja, vendar je tudi dejstvo — in kako sem se tega razveselil —, da je tukaj globoka žeja po Bogu. Tukaj vsi, muslimani in

kristjani, veliko molijo; vsi hočejo izvedeti več o Bogu in se učiti. V vseh deželah, kamor sem bil doslej poslan (Kongo, Gabon, Slovenija, Makedonija, Švica, Lihtenštajn, Kuba in Čad), mi za razumevanje kultur in intenzivno življenje mojega služenja sredi tako različnih ljudi neznansko pomaga to, kar nas je naučil sv. Jožefmarija: “Svet nas pričakuje. Da! Strastno ljubimo ta svet, ker nas je Bog tako naučil: »Sic Deus dilexit mundum ...« — Bog je svet tako ljubil; in zato ker je to kraj našega bojnega polja — prelepe vojne ljubezni —, da bi vsi dosegli mir, ki ga je prišel vzpostaviti Kristus.” (Brazda, 290).
